

Studiu biblic Cartea JUDECĂTORI (3)

II. Biruința asupra lumii

Mesopotamia: tabloul lumii

„Și fiii lui Israel au locuit printre canaaniți, hetiti și amoriți și fereziți și heviți și iebusiți. Și au luat pe fiicele lor de soții și au dat pe fiicele lor fiilor lor și au slujit dumnezeilor lor. Și fiii lui Israel au făcut rău în ochii Domnului și au uitat pe Domnul Dumnezeul lor și au slujit baalilor și așerelor. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Israel și i-a vândut în mâna lui Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei. Și fiii lui Israel au slujit lui Cușan-Rișeataim opt ani. Și fiii lui Israel au strigat către Domnul; și Domnul a ridicat fiilor lui Israel un salvator, care i-a salvat, pe Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb. Și Duhul Domnului a fost peste el și el a judecat pe Israel; și a ieșit la război și Domnul a dat în mâna lui pe Cușan-Rișeataim, împăratul Mesopotamiei; și mâna lui a fost tare împotriva lui Cușan-Rișeataim“ (Judecători 3.5-10).

„Și, după aceea, fiii lui Iuda au coborât să se lupte cu canaaniții care locuiau în ținutul muntos și la sud și la șes. Și Iuda a mers împotriva canaaniților care locuiau în Hebron (numele Hebronului a fost mai înainte Chiriati-Arba) și i-au lovit pe Șeșai și pe Ahiman și pe Talmai. Și de acolo a mers împotriva locuitorilor Debirului (și numele Debirului a fost mai înainte Chiriati-Sefer). Și Caleb a zis: «Celui care va bate Chiriati-Seferul și-l va lua îi voi da de soție pe Asca, fiica mea.» Și Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb, l-a luat; și i-a dat de soție pe Acsa, fiica sa. Și a fost așa: când a venit ea, a stăruit de el să ceară un ogor de la tatăl ei. Și ea s-a dat jos de pe măgar; și Caleb i-a zis: «Ce vrei?» Și ea i-a zis: «Dă-mi o binecuvântare, pentru că mi-ai dat un pământ din sud; dă-mi și izvoare de apă.» Și Caleb i-a dat izvoarele de sus și izvoarele de jos“ (Judecători 1.9-15).

Ce este lumea?

Mesopotamia este un tablou al lumii, nu în caracterul ei material, văzut de noi, ci în principiile și căile, motivațiile și prezentarea valorilor ei, de care este stăpânit și condus orice om, care nu este supus lui Dumnezeu. Lumea materială este sfera în care se desfășoară aceste lucruri; ea este numai masca pentru tot luxul și reputația, care au luat naștere din voia omului; duhul și viața acestei lumi poartă amprenta acestei voințe a omului și a eforturilor sale de a-și place lui însuși și de a se înălța.

Lumea în acest caracter nu poate fi decât numai împotriva lui Dumnezeu. Ea este ca o cetate, care asigură adăpost rebelilor ce se ridică împotriva propriului lor domnitor. Toți cei asemenea lor sunt împotriva lui Dumnezeu, căci citim: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu“ (Iacov 4.4). Ea exercită o mare putere de atracție asupra plăcerilor oamenilor, potrivit versetului: „Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii și pofta ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume“ (1 Ioan 2.16). Aici devine evident faptul că lumea nu are nimic comun cu Dumnezeu. Fie că este cultivată sau stricată, religioasă sau ateistă, ea este marele adversar al lui Dumnezeu și prin forța ei de atracție ține prinse inimile oamenilor, care de drept ar trebui să fie dăruite lui Dumnezeu.

Cele trei mari semne caracteristice ale lumii

Aceste semne caracteristice ale lumii au fost vizibile pentru prima dată la ispitirea din grădina Eden. Eva se găsea deja în zona de influență periculoasă a puterii satanei, atunci când a văzut că pomul interzis:

1. era bun de mâncat — pofta cărnii
2. era plăcut pentru ochi — pofta ochilor
3. era de dorit ca să dea inteligență — trufia vieții (Geneza 3.6).

Așa cum frunzele sunt rupte de vânt din pomul care le dă viață, tot așa acest atac al dușmanului a rupt-o pe femeie de Dumnezeu, iar mai târziu pe soțul ei. Dumnezeu a fost detronat din inima Evei, iar EUL a devenit punctul central al vieții ei. Începând din acel moment, omul râvnește la ceea ce nu are și este mândru de ceea ce are. Vedem la Cain și la urmașii lui, că li s-a părut mai ușor să-și caute fericirea temporară despărțiți de Dumnezeu și în neatârnare de El (Geneza 4.16-22).

Avram a fost chemat din Mesopotamia

Avram a fost chemat de Dumnezeu să iasă afară din Mesopotamia (Geneza 12.1). Această chemare a lui Avram se aseamănă astăzi cu chemarea, pe care Evanghelia o face oamenilor. Ea nu vrea să îmbunătățească lumea (cu toate că lumea fără Evanghelie ar fi un loc mult mai trist), ci ea vrea să-i descătușeze pe oameni de legăturile lor, să-i scoată afară și să-i aducă la Dumnezeu. Este voia lui Dumnezeu să elibereze pe ai Săi de robia și de puterea lumii. Aceasta cere însă o mare jertfă. Această jertfă a fost adusă, căci Domnul nostru Isus Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne scoată din veacul rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru, a căruia fie gloria în vecii vecilor!“ (Galateni 1.4-5).

Evanghelia harului lui Dumnezeu, care ne face cunoscut această mare jertfă de dragoste, este o Evanghelie eliberatoare; eliberează oamenii de dezamăgirile și ispitele unei lumi care este rânduie judecății și le dă în locul acestora o nădejde cerească. Ea îi leagă așa de mult de cer, încât acesta devine patria și locul lor natal. „Bindecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestrucăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi“ (1 Petru 1.3-4).

Cerul este locul natal al tuturor celor care au crezut Evanghelia și exact în măsura, în care noi înfăptuim acest lucru, vom arăta că suntem străini și călători în această lume. Dumnezeu l-a chemat pe Avram afară din Mesopotamia, ca astfel el și urmașii săi să fie poporul Său. După ce au dat ascultare chemării lui Dumnezeu, împăratul acelei țări nu a mai avut nici un drept asupra lor. Este de asemenea clar că toți care au crezut Evanghelia și aparțin lui Hristos nu sunt din această lume, căci El a spus: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume“ (Ioan 17.14). Israel însă a pierdut legătura cu Dumnezeu și prin aceasta a schimbat bucuria și libertatea în slujirea dumnezeiască cu robia amară. Primul împărat care i-a robit a fost Cușan-Rișeataim, împăratul țării din care a fost chemat să iasă Avram. Asemenea lui Israel, și creștinii părăsesc deseori adevăratul izvor al vieții și al bucuriei, ca să caute satisfacție în lumea aceasta, dar tocmai ceea ce caută și urmăresc ei îi robește curând, așa încât își pierd libertatea și bucuria. Toți suntem amenințați de pericolul acesta și ar trebui să luăm în considerare atenționarea, care ne spune: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume.“

J.T. Mawson